

แสวงหาอย่างมีขอบเขต

นำเสนอเมื่อ : 17 ธ.ค. 2552

ธรรมชาติของสังคมมนุษย์เรา ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการแสวงหาอำนาจ ความมีลาภเสื่อมลาภ ความมียศเสื่อมยศ มี สุข ทุกข์ สรรเสริญ นินทา แต่**การที่เราจะแสวงหา เราจะแสวงหาอย่างไร ในฐานะที่เราเป็นนักปฏิบัติ เป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า พระองค์ให้เรามั่นคงในศีล 5 ขอ**ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่มีอยู่นั้นเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนความรู้สึกของเราให้มีความทะเยอทะยานในความอยุ่กได้ อยากรดี อยากรมี อยากรเป็น แต่ความทะเยอทะยานนั้น จะต้อง**มีขอบเขต** ซึ่งขอบเขตคือ**ศีล 5 ขอ** ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นตามกฎธรรมชาติดี

เราควรสังวรระวัง ควรดเว้น ควรระวังรักษา ไม่ละเมิดในศีล 5 ข้อ เท่านั้นเราก็ไม่บาป ไม่มีกรรม ซึ่งบาปกับกรรมเกิดจากการทำบาปทำกรรมต่างๆ เพราะคนเรามีกายกับใจ ในกายของเรามีใจเป็นใหญ่ ใจเป็นผุ่บงการกายทำทุกสิ่งทุกอย่าง ในเมื่อใจเป็นผุ่บงการแล้ว กายทำอะไรลงไป พุดอะไรออกไป ใจเขาจะเก็บเอาไวโดยอัตโนมัติ เขาจะเก็บผลงานของเขาบันทึกเอาไว้ เป็นบาปเป็นกรรม ซึ่งใครเป็นผู้สร้าง ใครเป็นผู้แต่งนั้นไม่มี แต่เป็นสิทธิหน้าที่ของแต่ละบุคคลสร้างขึ้นมาเอง เช่น เราไปฆ่าใครสักคนหนึ่ง แต่เราไม่ต้องการผลงาน มันก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ สุดท้ายมันก็ต้องวิ่งเข้ามา เป็นผลงานที่เก็บเอาไว้ภายในใจ

แหล่งที่มา ฐานโยนุสรณ์